

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové ve věci

žalobkyně: **FEMME a.s.**, IČO: 49791192
sídlem Veletržní 590/43, 170 00 Praha 7
zastoupená advokátem Mgr. Miloslavem Strnadem
sídlem Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019, č. j. MZP/2019/580/786,
sp. zn. ZN/MZP/2019/530/134,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 10. 6. 2019, č. j. MZP/2019/580/786, sp. zn. ZN/MZP/2019/530/134, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 20 456 Kč, ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Miloslava Strnada, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 22. 7. 2019 domáhala u Městského soudu v Praze přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 10. 6. 2019, č. j. MZP/2019/580/786, sp. zn. ZN/MZP/2019/530/134 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo potvrzeno usnesení České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem (dále též jen „ČIŽP“), ze dne 30. 1. 2019, č. j. ČIŽP/44/2019/823 (dále též jen „napadené usnesení“ nebo také „exekuční příkaz“), kterým byla žalobkyni dle § 119 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uložena povinnost zaplatit potřebné náklady ve výši 19 430 955 Kč, na základě rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 4. 2016, č. j. ČIŽP/44/OOV/ SR01/1512585.015/16/UVT ve znění rozhodnutí ČIŽP ze dne 8. 6. 2016, č. j. ČIŽP/44/OOV/ SR01/1512585.018/16/UVT (dále též jen „opatření k nápravě“), a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto usnesení.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

2. Žalobkyně v odvolání proti napadenému usnesení namítala, že již není vlastníkem areálu na adrese Bezděkov 116, 438 01 Žatec (dále jen „areál“) a není ani vlastníkem retenční nádrže na pozemku parc. č. 316/9 v k. ú. Bezděkov u Žatce (dále jen „retenční nádrž“), jíž se exekuce týká. Areál nabyla na základě smlouvy o koupi závodu ze dne 15. 2. 2017 (dále jen „smlouva“) společnost Witkombe Real, a.s., která se od 14. 4. 2017 jmenuje společnost Femme Plus, a.s. (dále jen „Femme Plus“), a která se tím zároveň zavázala odstranit veškerou ekologickou újmu spojenou s areálem. Povinnost plynoucí z opatření k nápravě, tedy povinnost odstranit závadné látky z retenční nádrže, tak podle § 42 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), přešla na společnost Femme Plus, neboť závazek likvidace ekologické zátěže sleduje právní osud věci. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ovšem konstatoval, že povinnost žalobkyně nemohla přejít na společnost Femme Plus, neboť tato právnická osoba není jejím právním nástupcem.
3. K odkazu žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2009, č. j. 2 As 84/2008-131, který dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 As 38/2005-132, žalovaný konstatoval, že v obou rozsudcích byla projednávána aplikace § 42 odst. 1 vodního zákona, kdy bylo opatření k nápravě ukládáno jinému subjektu než původci závadného stavu. V obou případech byl posuzován právní stav věci před vydáním opatření k nápravě s tím, že závadný stav sleduje právní osud věci. Městským soudem v Praze byl dále posuzován stav, kdy opatření k nápravě přešlo podle § 42 odst. 3 vodního zákona z povinného na jeho právního nástupce a uložení nového opatření k nápravě by vedlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Dle žalovaného se v nyní posuzovaném případě jedná o situaci, kdy opatření k nápravě bylo uloženo žalobkyni a majetek následně na základě smlouvy nabyla s vědomím ekologické zátěže společnost Femme Plus. Je-li vydáno opatření k nápravě, povinnost odstranit závadný stav dle žalovaného zůstává subjektu, kterému byla uložena, nebo jeho právnímu nástupci.
4. K námitce žalobkyně ve vztahu k § 108 správního řádu žalovaný uvedl, že ČIŽP není povinna přistoupit k exekuci vůči společnosti Femme Plus, a to ani na základě § 108 správního řádu, neboť ten exekučnímu správnímu orgánu tuto *možnost* pouze dává.
5. K odvolací námitce, že poté, co areál nabyla společnost Femme Plus, ČIŽP ji považovala za povinného z opatření k nápravě, žalovaný uvedl, že v průběhu kontroly areálu byla kontrolovanou osobou z titulu vlastnictví areálu společnost Femme Plus. ČIŽP ovšem pochybila pouze tím, že v dílčím protokolu, protokolu o kontrole a v písemnosti ze dne

24. 10. 2017 označila společnost Femme Plus za povinného z opatření k nápravě, když povinnou byla ve skutečnosti žalobkyně. Tímto pochybením sice mohly být žalobkyně a společnost Femme Plus uvedeny v omyl, dle žalovaného jim však tím nevznikla újma. Společnost Femme Plus při odstraňování obsahu retenční nádrže postupovala na základě smlouvy a plnila tím opatření k nápravě za žalobkyni. Ta se tím však nemohla zprostit své povinnosti uložené opatřením k nápravě. Naopak, jestliže se společnost Femme Plus zavázala za žalobkyni provést asanační práce a plnila svou povinnost nedostatečně, bylo na žalobkyni, aby tuto povinnost splnila. Žalobkyni nejspíš mohl vzniknout nárok na náhradu škody vůči společnosti Femme Plus, avšak to není předmětem tohoto řízení. Při posouzení věci se uplatní zásada, dle které soukromoprávním úkonem nelze měnit obsah veřejnoprávního vztahu ani jeho subjekty.

6. K odvolací námitce, že by v důsledku jednání společnosti Femme Plus došlo k navýšení množství sedimentů v retenční nádrži, žalovaný uvedl, že tato skutečnost z ničeho nevyplývá. V retenční nádrži se stále nacházejí sedimenty, jejichž původ souvisí s působením žalobkyně v areálu Činností společnosti Femme Plus došlo k neutralizaci a zřejmě i k homogenizaci obsahu retenční nádrže. Po tomto kroku mělo dojít také k odstranění zbylého kalu, k čemuž již nedošlo.
7. K odvolací námitce týkající se rozdílu mezi náklady na odstranění obsahu retenční nádrže stanovenými rámcovým projektem a náklady stanovenými napadeným usnesením žalovaný uvedl, že rámcový projekt vycházel mj. z předpokladu, že odčerpatečná část obsahu retenční nádrže bude odstraněna. Celkové náklady uvedené v rámcovém projektu navíc nezahrnují náklady za práce prováděné žalobkyní ve vlastní režii a jsou vyčísleny bez DPH.
8. K odkazu žalobkyně na znalecký posudek Ing. B. (dále jen „znalecký posudek“) žalovaný uvedl, že znalecký posudek neuvedl žádné nové skutečnosti. Odborný posudek č. 001/2019 Mgr. R. T. ze dne 14. 1. 2019 k ocenění nákladů souvisejících s odstraněním a likvidací nebezpečných odpadů a odpadních vod uložených v retenční nádrži (dále jen „odborný posudek“) vychází částečně z dokumentu *„Orientační průzkum znečištění Společnosti FEMME PLUS a.s. a okolí - Prosinec 2018“*, který vyhotovila společnost SGS (dále jen „orientační průzkum“). Dle žalovaného vyčíslení nákladů v rámcovém projektu a v odborném posudku nelze porovnat, neboť rámcový projekt vycházel ještě ze stavu, kdy neprobíhaly práce na odstranění obsahu retenční nádrže, a vůbec nepočítal s tím, že kal bude vykazovat nebezpečné vlastnosti a bude jej nutné uložit na skládku nebezpečného odpadu. Konečná cena za odstranění nebezpečných odpadů by mohla být nižší, ovšem tento předpoklad nebylo možné v posudku zohlednit a bude znám až po výběrovém řízení na dodavatele sanačních prací. Odborný posudek ve srovnání s rámcovým projektem vychází z aktuálních hodnot. Celkové náklady dle rámcového projektu byly navíc odhadnuty bez DPH; odborný posudek naopak počítal s DPH.
9. K námitce žalobkyně stran zpracovatele odborného posudku, Mgr. R. T., žalovaný uvedl, že tato osoba měla požadované odborné znalosti a praxi, a proto se v souladu se zásadou procesní ekonomie a nad rámec § 56 správního řádu nemusel ustanovovat znalec.
10. K námitce žalobkyně, že již nemůže opatření k nápravě sama vykonat, neboť měla při odstranění obsahu retenční nádrže postupovat dle rámcového projektu a společnost Femme Plus při odstranění části obsahu retenční nádrže postupovala podle jiného projektu, žalovaný uvedl, že žalobkyně mohla plynule navázat na práce společnosti Femme Plus.

11. K požadavku žalobkyně, aby byl spisový materiál doplněn o veškeré dokumenty, kterými ČIŽP disponuje vůči společnosti Femme Plus, žalovaný uvedl, že doplnění dalších písemností by nepřineslo žádné nové skutečnosti. Řízení ve věci rozhodnutí o zastavení činnosti Femme Plus se netýká opatření k nápravě, jedná se o řízení v jiné věci a s jiným okruhem účastníků řízení.
12. Na základě uvedených skutečností žalovaný rozhodl tak, že odvolání žalobkyně zamítl.

III. Žaloba

13. Žalobkyně shrnula, že předmětem sporu je otázka vynucení exekuční povinnosti na žalobkyni i přes to, že exekučně vymáhaná povinnost již v souladu s § 42 odst. 3 vodního zákona a rozsudkem Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 2 As 84/2008, přešla na třetí subjekt, tj. společnost Femme Plus. Převod závodu byl přitom ČIŽP s předstihem oznámen a ČIŽP jej vzala na vědomí. Společnost Femme Plus se ve smlouvě zavázala ekologickou újmu odstranit. Přechod povinnosti k odstranění závadného stavu na společnost Femme Plus byl v souladu se soudní praxí výslovně reflektován snížením kupní ceny závodu. ČIŽP po převodu závodu vedla řízení se společností Femme Plus. Takto je například v dílčím protokolu o průběhu kontroly jako kontrolovaná osoba uvedena společnost Femme Plus. V protokolu o kontrole je také uvedeno, že odpovědnou za řešení ekologických závad je společnost Femme Plus. ČIŽP dokonce ve správním řízení uložila společnosti Femme Plus povinnost předložit aktualizovaný projekt řešení likvidace. Žalobkyně nebyla ani účastna kontroly, ani nebyla seznámena se záznamem o kontrolních úkonech, ani nesměla nahlížet do spisu, a to právě proto, že ji ČIŽP nepovažovala za účastníka řízení. ČIŽP s žalobkyní jako povinnou od roku 2017 do nařízení exekuce nejednala. Ostatně stejně tak ve sdělení ze dne 24. 10. 2017 ČIŽP zcela jasně sdělila svůj tehdejší názor, když uvedla: *„Společnosti Femme Plus, a.s. inspekci nebylo formou rozhodnutí uloženo žádné nápravné opatření, avšak podpisem výše uvedených smluv přešly na tuto společnost na základě ust. § 42 odst. 3 vodního zákona povinnosti plynoucí z uložení výše uvedeného rozhodnutí o opatření k nápravě uloženého původci závadného stavu, tj. společnosti FEMME a.s.“* ČIŽP tedy nepochybně vedla řízení se společností Femme Plus. Ke změně názoru ČIŽP došlo až za účelem exekučního řízení.
14. Žalovaný tvrdí, že pro výklad § 42 odst. 3 vodního zákona je stěžejní, zda již bylo vydáno opatření k nápravě či nikoli. Vydání opatření k nápravě tedy dle žalovaného přestává platit princip, že závazek likvidace ekologické zátěže sleduje právní osud věci. To, že Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí hovoří přímo o přechodu povinnosti zlikvidovat zátěž, žalovaný opomíjí. Odůvodnění žalovaného je tak v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu.
15. Žalovaný svůj výklad neopírá o jediné zákonné ustanovení či rozhodnutí soudu, pouze uvádí, že se ČIŽP podle § 108 správního řádu rozhodla ustanovení o přechodu povinnosti na společnost Femme Plus neaplikovat, neboť § 108 správního řádu vedení exekuce vůči společnosti Femme Plus „pouze“ umožňuje, ale neukládá. Dle žalobkyně slovo „může“ v § 108 správního řádu nezakládá správní uvážení, ale naopak předepisuje, co je veřejné moci dovoleno. Ustanovení § 108 zabezpečuje, že výkon povinnosti bude vždy veden vůči subjektu, který povinnost stíhá, a ne vůči subjektu, kterého již povinnost netíží. Závěr žalovaného o tom, že si může vybrat, koho postihne, je nezákonný. Přechod povinnosti na právního nástupce vyplývá přímo z § 42 odst. 3 vodního zákona.

16. Povinnost uložená původním exekučním titulem povinnému již ani nelze vykonat. Společnosti Femme Plus byla v květnu 2017 uložena povinnost předložit aktualizovaný projekt řešení likvidace obsahu retenční nádrže, na základě kterého likvidace probíhala. Zároveň to byla společnost Femme Plus, která přestala obsah nádrže likvidovat, a naopak situaci zhoršila. Za této situace není možné nařídít žalobkyni provést v souladu s odsouhlaseným projektem (tedy v souladu s projektem původním, z roku 2016, nereflektujícím vývoj v retenční nádrži) likvidaci obsahu retenční nádrže, když likvidaci prováděla společnost Femme Plus v souladu s projektem, který žalobkyně ani nezná.
17. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nebyla účastníkem správních řízení se společností Femme Plus, požadovala, aby žalovaný doplnil spisový materiál o veškeré dokumenty, kterými disponuje ve vztahu ke společnosti Femme Plus. Žalovaný tomuto návrhu však nevyhověl. Protokoly z kontrol, rozhodnutí o přijatých opatřeních, rozhodnutí o přijatých sankcích a veškeré další související dokumenty by přitom jednoznačně prokázaly, že povinnost uložená usnesení ČIŽP povinnému přešla na společnost Femme Plus.
18. Společnost Femme Plus je v současné době v úpadku. Ve veřejně dostupném vyjádření obchodního ředitele společnosti Femme Plus, zveřejněném v insolvenčním rejstříku, obchodní ředitel popisuje, že do retenční nádrže bylo navedeno 6 000 kubických metrů odpadní vody a tato odpadní voda byla posléze z retenční nádrže vyčerpána. Dále mělo dojít k návozu dalšího nebezpečného odpadu do areálu. Kontrola, kdy měla ČIŽP zjistit, že exekučně vymáhaná povinnost neměla být splněna, nejspíše následovala návozu nebezpečných odpadů do areálu. Tvrzení obchodního ředitele je tak v přímém rozporu s tvrzením žalovaného. Návoz odpadní vody do retenční nádrže a následné vyčerpání odpadu na pole se nedá považovat za plnění likvidace. Tvrzení ČIŽP o absenci zhoršení situace v retenční nádrži je v přímém rozporu s vyjádřením představitele společnosti Femme Plus. Podklady, ze kterých by byl patrný přesný rozsah činnosti společnosti Femme Plus v areálu, nejsou součástí správního spisu. Tvrzení a závěry ČIŽP jsou tedy nepřezkoumatelné.
19. I kdyby soud dospěl k závěru, že povinnost uložená žalobkyni nepřešla na společnost Femme Plus, bylo by třeba zkoumat, v jakém rozsahu má být žalobkyně skutečně odpovědná za odstranění závadného stavu. Toto posudek, který byl podkladem pro vydání usnesení ČIŽP, neřešil. Stejně tak se touto otázkou nemohly zabývat ani další posudky, které byly ve věci vypracovány před přechodem povinnosti na společnost Femme Plus, a tedy před tím než bylo společností Femme Plus nakládáno s retenční nádrží. Bylo třeba zohlednit odpady, které byly ze strany společnosti Femme Plus z retenční nádrže zlikvidovány, stejně jako odpad, který byl společností Femme Plus do retenční nádrže znovu naveden. Žalobkyně nemůže být odpovědná za odpad, který byl do retenční nádrže umístěn v době, kdy byla pod kontrolou společnosti Femme Plus. To nebylo v řízení u ČIŽP zkoumáno.
20. Výše údajných nákladů, které byly uloženy ve prospěch exekučního správního orgánu předem zaplatit, vychází z odborného posudku, který vypracoval zaměstnanec ČIŽP na pozici „inspektor odboru technické ochrany a integrované prevence“ jako držitel odborné způsobilosti projektovat, provádět a vyhodnocovat geologické práce v oboru hydrogeologie a sanační geologie. Tento zaměstnanec nedisponuje odbornou způsobilostí k ocenění nákladů na likvidaci obsahu retenční nádrže, když povinnost k odstranění obsahu této nádrže měla být povinnému uložena podle vodního zákona. Dle žalovaného je tento postup projevem procesní ekonomie, kdy není třeba ustanovovat znalce, neboť ČIŽP sám

disponuje úředními osobami s praxí zahrnující mj. úpravu znečištěných vod. Žalobkyně považuje postup ČIŽP a žalovaného za zcela nepřezkoumatelný a nezákonný. Žalobkyni je veřejnou mocí ukládána povinnost uhradit téměř 20 milionů Kč. V únoru 2016 přitom byl ze strany společnosti SGS vypracován rámcový projekt, který vycházel z provedení průzkumných prací a Hydrogeologického průzkumu znečištění v areálu společnosti FEMME a.s. z prosince 2015. Společnost SGS v rámcovém projektu vyčíslila náklady nezbytné na realizaci nápravného opatření ve výši 7 866 600 Kč bez DPH. Toto vyčíslení vycházelo ze stavu retenční nádrže na přelomu roku 2015 a 2016, tedy ze stavu těsně před vydáním exekučního titulu. Společnost Femme Plus navíc v průběhu času retenční nádrž likvidovala s tím, že ještě v srpnu 2018 se v nádrži nacházel pouze červeně zbarvený zvodněný sediment o tloušťce cca 60 cm. Náklady vyčíslené v odborném posudku jsou přitom téměř trojnásobkem nákladů vyčíslených v roce 2016. Dle napadeného rozhodnutí je tento rozdíl způsoben připočtením DPH a zákonných poplatků za skladování látek. I po odečtení těchto nákladů, které nemusí vzniknout, je patrné, že náklady vyčíslené odborným posudkem převyšují původně vyčíslené náklady, a to za situace, kdy společnost Femme Plus v areálu již prováděla likvidační práce neznámého rozsahu, neboť žalovaný odmítl zkoumat a připojit spisový materiál, ze kterého by byl rozsah provedených prací patrný. Sám odborný posudek uvádí, že koncem roku 2018 došlo k objednávce průzkumu znečištění, který v rámci výkonu veřejné moci objednal ČIŽP. Z dat získaných při tomto průzkumu pak odborný posudek vychází. Je zřejmé, že ČIŽP vychází při vedení správního řízení s žalobkyní z podkladů, které získala ve správním řízení se společností Femme Plus. ČIŽP postupuje nepřezkoumatelně, když podklady pro své rozhodnutí získává ve správních řízeních, kterých není žalobkyně účastníkem.

21. V úvodu tohoto průzkumu je popsáno, že v polovině roku 2018 ČIŽP zjistila v areálu nepovolené nakládání s odpadními vodami ze strany společnosti Femme Plus. Cílem mělo být posouzení dopadů jednání společnosti Femme Plus a nové určení nákladů na likvidaci retenční nádrže. V závěru posudku se např. uvádí, že oproti roku 2015, kdy byla žalobkyni uložena vymáhaná povinnost, je areál nyní „*doslova přeplněn nejrůznějšími odpady včetně nebezpečných*“. Tento závěr tak odpovídá tvrzení obchodního ředitele společnosti Femme Plus o návozu odpadních vod do retenční nádrže a návozu dalších nebezpečných odpadů.
22. Orientační průzkum také uvádí, že v důsledku nezajištění retenční nádrže před srážkovými vodami vzrostou náklady na likvidaci jejího obsahu o nejméně 2 miliony Kč. Je tedy zřejmé, že odhad společnosti SGS oproti roku 2015, kdy prováděla odhad poprvé, se liší právě v hodnocení vlivu společnosti Femme Plus na areál. Tuto skutečnost žalovaný ani ČIŽP nijak nereflktují. Veškerou činnost v areálu přitom společnost Femme Plus vykonávala pod dohledem ČIŽP.
23. Je tedy zřejmé, že oproti počátku roku 2018, kdy společnost Femme Plus odstraňovala obsah retenční nádrže, až do okamžiku, kdy se již v nádrži nacházelo pouze cca 60 cm zvodněného sedimentu, v souladu s vlastním odsouhlaseným projektem společnosti Femme Plus, došlo ke zhoršení situace a zvýšení nákladů nejméně o 2 miliony Kč + zákonné poplatky za uložení těchto vod na skládku. Žalobkyni nelze uložit zaplatit potřebné náklady k provedení exekuce formou náhradního výkonu, jestliže tyto náklady vznikly z důvodu protiprávního jednání jiné osoby. Navíc tyto náklady vznikly prokazatelně po vydání exekučního titulu v dubnu 2016, když sám exekuční orgán připouští, že v roce 2018 došlo ke zhoršení závadného stavu retenční nádrže, za který odpovídá společnost Femme Plus.

24. Nebude-li vypracován znalecký posudek, který bude vycházet z kompletního obsahu všech správních spisů a který porovná, jaký vliv měla na obsah povinnosti uložené žalobkyni činnost společnosti Femme Plus, nelze legitimně určit, jaké náklady má uhradit žalobkyně, měl-li by soud za to, že nyní vymáhaná povinnost nepřešla na společnost Femme Plus. Situace, kdy si ČIŽP vyčíslí údajné náklady svým zaměstnancem z podkladů získaných za jiným účelem v jiném správním řízení, do kterých žalobkyně nesmí nahlédnout a bez jakékoli možnosti kontroly výkonu veřejné správy, je zcela nepřipustná.
25. ČIŽP ve věci postupuje tak, jako by od roku 2017 nevedl řízení se společností Femme Plus a toto řízení, stejně jako svůj výkon veřejné moci ve vztahu k areálu, ignoruje. ČIŽP také tvrdí, že žalobkyně není a nebyla účastníkem řízení se společností Femme Plus a nemá právní zájem na tom znát obsah správních spisů, kterými ČIŽP disponuje ve vztahu ke společnosti Femme Plus, které se týkají provádění státního dohledu na úseku ochrany životního prostředí při plnění povinnosti provést v souladu s odsouhlaseným projektem likvidaci obsahu retenční nádrže. Paradoxně ale právě z těchto podkladů při vedení exekučního řízení vůči žalobkyni vychází, když je např. výše údajných potřebných nákladů vyčíslena na základě tzv. „*Orientačního průzkumu znečištění společnosti FEMME PLUS a.s. a okolí*“, vypracovaného společností SGS na objednávku ČIŽP ve správním řízení se společností Femme Plus.
26. Postup ČIŽP ve věci je nezákonný a zcela nepřezkoumatelný, když je žalobkyni ukládána povinnost plynoucí ze správního řízení, jehož není účastníkem a výše této povinnosti je interně a nepřezkoumatelně vypočtena na základě podkladů ze správního řízení vedeného se společností Femme Plus. Žalobkyně byla postupem ČIŽP a žalovaného připravena o veškerá procesní práva, která by ji ve správním řízení, předcházejícím vedení exekučního řízení, náležela.
27. Žalobkyně odmítá, aby jí byla na základě usnesení ČIŽP a napadeného rozhodnutí uložena povinnost hradit náklady, když:
- a) žalobkyni bylo ze strany veřejné moci sděleno, že nyní vymáhaná povinnost přešla na společnost Femme Plus;
 - b) ze strany veřejné moci bylo se společností Femme Plus, jako povinnou osobou, vedeno správní řízení, v tomto správním řízení byly ukládány povinnosti a jejich plnění bylo veřejnou mocí dozorováno;
 - c) od roku 2017 nebylo s žalobkyní jednáno jako s osobou, kterou by tížila nyní vymáhaná povinnost. Naopak nebyla účastníkem žádného z řízení týkajícího se retenční nádrže. Žalobkyně neměla možnost právně ani fakticky nikterak ovlivnit stav retenční nádrže, když ji veřejná moc nepovažovala za povinnou osobu a ani ji nijak neinformovala o stavu řízení. Stejně tak nemohla v těchto řízeních vykonávat svá práva;
 - d) za stav retenční nádrže, stejně jako celého areálu, od roku 2017 odpovídá společnost Femme Plus pod dohledem ČIŽP. Společnost Femme Plus prokazatelně s retenční nádrží nakládala, plnila předepsané povinnosti a pod dohledem veřejné moci do retenční nádrže následně navezla odpadní vody;
 - e) pro účely exekučního řízení je nyní nezákonně vydáno usnesení ČIŽP vůči žalobkyni, aniž by ČIŽP a žalovaný řádně vypořádali vznesené námitky. Postup ČIŽP je sice žalovaným označen jako nezákonný, nicméně údajně nemá vliv na zákonnost exekučního řízení, s čímž žalobkyně zásadně nesouhlasí.

28. Žalobkyně proto žádá, aby bylo ze strany soudu nejen zrušeno napadené rozhodnutí a usnesení ČIŽP, ale aby se nadepsaný soud v rámci svého rozhodnutí závazně vyjádřil i k nezákonnosti vedení samotného exekučního řízení.
29. V doplnění žaloby ze dne 14. 12. 2021 žalobkyně uvedla, že v době podání žaloby neměla možnost nahlédnout do správních spisů vedených se společností Femme Plus, které souvisí s retenční nádrží a exekuvanou povinností. Konkrétně tehdy nebylo žalobkyni umožněno nahlížet do správních spisů sp. zn. ZN/ČIŽP/44/3205/2018 a sp. zn. ZN/ČIŽP/44/3884/2018. Žalobkyni bylo nahlížení do všech těchto spisů umožněno až 17. února 2021 v důsledku její procesní aktivity a úspěchu v rámci odvolacího řízení.
30. Ze správních spisů vedených s Femme Plus plyne, že ČIŽP považoval od února 2017 do ledna 2019 Femme Plus za osobu odpovědnou za řešení zjištěných ekologických závad a vedl s Femme Plus řadu správních řízení. To jednoznačně plyne např. z rozhodnutí o vině Femme Plus z přestupku ze dne 6. 11. 2018, č. j. ČIŽP/44/2018/8623. V rozhodnutí se doslova uvádí: „Z kupní smlouvy ze dne 15. 2. 2017 plyne, že organizací odpovědnou za řešení dříve zjištěných ekologických závad, jejichž odstranění je uloženo samostatným rozhodnutím ČIŽP je v současné době odpovědná firma Femme Plus, a.s.“
31. Dle výroku rozhodnutí o udělení sankce je obviněný, spol. Femme Plus, vinen tím, že nesplnil opatření k nápravě uložené rozhodnutím ČIŽP Ol Ústí nad Labem, které bylo vydáno dne 15. 4. 2016 pod č. j. ČIŽP/44/OOV/SR01/1512585.015/16/UVT (tedy exekučního titulu). Konkrétně neměl obviněný (Femme Plus) splnit závazný termín bodu 2, týkající se odstranění celého obsahu retenční nádrže umístěné v areálu společnosti Femme Plus na pozemku p.č. 316/9 v k.ú. Bezděkov u Žatce, tj. 31.3.2018, čímž porušil svoji povinnost uloženou mu rozhodnutím dle ustanovení § 112 odst. 1 písm. b) a § 42 odst. 1 vodního zákona.
Za toto provinění uložil ČIŽP pokutu ve výši 250 000 Kč.
32. V odůvodnění rozhodnutí o vině Femme Plus ČIŽP detailně popsal, jaká povinnost byla porušena, proč je vymáhána po společnosti Femme Plus a proč je této společnosti za nesplnění povinnosti uložena ve správním řízení sankce. ČIŽP tudíž společnosti Femme Plus uložil dne 6. 11. 2018 sankci za nesplnění povinnosti, jejíž splnění následně dne 31. 1. 2019 (pouhé tři měsíce poté) uložil žalobkyni. Žalobkyně je přesvědčena, že je v rozporu se zákonem, aby správní orgán jednomu subjektu uložit sankci za nesplnění povinnosti a na jiném subjektu, s kterým navíc není vedeno správní řízení, totožnou povinnost exekučně vymáhal.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

33. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobní námitky již byly vypořádány v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně je povinnou z opatření k nápravě, neboť se této povinnosti nemohla zprostit prodejem areálu společnosti Femme Plus. Společnost Femme Plus není právním nástupcem žalobkyně, a tudíž na ni závazek likvidace ekologické zátěže nepřešel.
34. K žalobkyní prezentovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2009, č. j. 2 As 84/2008-131, žalovaný uvedl, že lze na tento případ aplikovat pouze částečně, a to ve vazbě na nemožnost aplikace § 42 odst. 3 vodního zákona. V projednávané věci Nejvyššího

správního soudu se jednalo o převod majetku, zatíženého ekologickou zátěží s vědomím této ekologické zátěže, postupně mezi původcem závadného stavu, nabyvatelem a třetí osobou. K převodu majetku došlo ještě před tím, než správní orgány stačily vydat opatření k nápravě dle § 42 odst. 2 vodního zákona. Opatření k nápravě dle § 42 odst. 1 vodního zákona tak mělo být aplikováno vůči třetí osobě, neboť závazek likvidace ekologické zátěže sleduje právní osud věci. V projednávaném případě Nejvyššího správního soudu nemohl být aplikován § 42 odst. 3 vodního zákona pro samotnou absenci opatření k nápravě dle § 42 odst. 2 vodního zákona. I kdyby teoreticky došlo k vydání opatření k nápravě dle § 42 odst. 2 vodního zákona vůči nabyvateli majetku, rovněž by nemohl být aplikován § 42 odst. 3 vodního zákona vůči třetí osobě, neboť ta nebyla právním nástupcem nabyvatele. V projednávaném případě bylo vydáno opatření k nápravě dle § 42 odst. 1 vodního zákona žalobkyni jako původkyni závadného stavu, která následně majetek zatížený závadným stavem prodala společnosti Femme Plus, která se zavázala závadný stav odstranit. Tímto soukromoprávním úkonem nelze měnit obsah veřejnoprávního vztahu ani jeho subjekty. Společnost Femme Plus se sice ve smlouvě zavázala odstranit závadný stav vymezený opatřením k nápravě, ovšem povinnou z opatření k nápravě zůstala nadále žalobkyně. Dle žalovaného závadný stav sleduje právní osud věci, ale pouze do okamžiku, kdy je vydáno opatření k nápravě dle § 42 odst. 1 vodního zákona. Pokud by správní orgán připustil, že závadný stav sleduje právní osud věci vždy, i přes existenci opatření k nápravě dle § 42 odst. 1 vodního zákona, dostal by se do situace, kdy by nebylo možné plnění takového opatření k nápravě vymáhat, neboť původci závadného stavu by stačilo, aby majetek zatížený závadným stavem převedl na jiný subjekt, např. na tzv. „bílého koně“, a zcela by se zprostil své odpovědnosti, což je proti účelu a smyslu § 42 vodního zákona a tzv. „polluter pays principle“.

35. Jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, žalovaný na kontrolní činnosti ČIŽP neshledal žádná pochybení, pouze konstatoval, že žalobkyně a společnost Femme Plus mohly být uvedeny v omyl tím, že ČIŽP považovala společnost Femme Plus za povinného z opatření k nápravě. ČIŽP při kontrole postupovala podpůrně dle správního řádu, ale nejednalo se o správní řízení, jak uvádí žalobkyně. Skutečnost, že ČIŽP považovala společnost Femme Plus za povinného z opatření k nápravě, bylo ze strany žalovaného vyhodnoceno jako pochybení, nikoliv jako nezákonnost. Ale ani toto pochybení nemohlo zasáhnout do práv žalobkyně nebo společnosti Femme Plus, neboť žalobkyně je stále povinnou z opatření k nápravě.
36. Dle žalovaného žalobkyně nebyla účastníkem řízení o zastavení činnosti společnosti Femme Plus, neboť tím nemohlo dojít k zásahu do jejích práv. Veškerý obsah těchto spisů s projednávanou věcí nesouvisí, a proto žalovaný požadavku žalobkyně na doplnění spisu o veškeré písemnosti související se společností Femme Plus nevyhověl.
37. Není pravdivé tvrzení žalobkyně, že neměla možnost ovlivnit stav retenční nádrže. Žalobkyně byla a je povinnou z opatření k nápravě. Dle § 42 odst. 6 vodního zákona vlastníci majetku, na němž závadný stav vázne nebo jejichž majetku je nutno použít při odstranění závadného stavu a kteří nejsou těmi, jimž bylo opatření k nápravě uloženo, jsou povinni strpět provedení opatření k nápravě uloženého nebo nařízeného vodoprávním úřadem. Pokud společnost Femme Plus přestala plnit opatření k nápravě, nic žalobkyni nebránilo v tom, aby splnila povinnost ji uloženou opatřením k nápravě sama.
38. Žalovaný připustil, že by ČIŽP mohla vymáhat nepeněžitě plnění po společnosti Femme Plus, ale pouze za předpokladu, že by žalobkyně zanikla bez právního nástupce. Dle § 42

odst. 3 vodního zákona opatření k nápravě uložené původci závadného stavu přechází na jeho právního nástupce. Pokud by žalobkyně zanikla a její právní nástupce by neexistoval, nebylo by možné aplikovat § 42 odst. 3 vodního zákona a exekuční orgán by mohl postupovat dle § 108 odst. 1 správního řádu vůči společnosti Femme Plus na základě smlouvy. Tato situace ale nenastala.

39. Dle žalovaného je tvrzení žalobkyně o návozu odpadních vod do retenční nádrže pouze spekulativní. ČIŽP průběžně kontrolovala stav retenční nádrže a k žádnému návozu odpadních vod nebo odpadů do retenční nádrže nedocházelo, naopak v srpnu 2018 došlo k odčerpání části obsahu retenční nádrže. Žalovaný považuje za naprosto nepravděpodobné, aby společnost Femme Plus, která provedla neutralizaci obsahu retenční nádrže a následně částečně odstranila její obsah, znovu do této nádrže navázela odpadní vody. Nejenže by tím došlo ke zmaření snahy o odstranění zbytku obsahu retenční nádrže, ale vzhledem k objemu retenční nádrže a k žalobkyní uváděnému množství odpadních vod by retenční nádrž musela být odpadními vodami napuštěna zhruba dvakrát a stejné množství odpadních vod by z ní muselo být znovu vyčerpáno, ovšem pouze za předpokladu, že by retenční nádrž byla prázdná. Žalovaný při této úvaze vychází z rozměrů retenční nádrže a množství závadných látek. Ale i tento údaj je potřeba konfrontovat s faktem, že dno retenční nádrže se svažuje. Celkový objem závadných látek v retenční nádrži v květnu 2018 odpovídal množství cca 3 840 m³. Tedy i toto množství by muselo být z retenční nádrže odstraněno, aby do ní dle žalobkyně mohly být vypouštěny další odpadní vody. Žalovaný považuje tvrzení žalobkyně v kontextu s výše uvedeným za nelogické. Samotnou ČIŽP bylo ostatně prokázáno, že odpadní vody, které společnost Femme Plus přebírala od jiných právnických osob, byly vypouštěny do sedimentační nádrže a odtud přečerpávány do zemní jámy, nikoliv do retenční nádrže. Disponuje-li žalobkyně důkazy o návozu odpadních vod do retenční nádrže prostřednictvím společnosti Femme Plus, měla tyto důkazy předložit.
40. Nelze relevantně porovnat a vyhodnotit dokument pořízený ještě před tím, než společnost Femme Plus zahájila práce na odstranění obsahu retenční nádrže, s odborným posudkem. Rámcový projekt byl vypracován jako podklad pro odhad nákladů pro sanační zásah v celém areálu. Vycházel mj. z předpokladu, že část prací při odstranění obsahu retenční nádrže provede sama žalobkyně, tyto náklady nebyly vyčísleny. Celková výše nákladů na odstranění obsahu retenční nádrže byla odhadnuta bez DPH. Rámcový projekt nepočítal s uložením stabilizovaných kalů z retenční nádrže na skládku nebezpečných odpadů. Odborný posudek byl naopak pořízen na základě orientačního průzkumu a vychází ze stavu retenční nádrže ke dni 13. 11. 2018. Veškerý výčet prací a jejich následné ocenění vychází z reálných naměřených hodnot a údajů o cenách, které poskytly subjekty podnikající v oblasti nakládání s odpady.
41. Žalovaný považuje požadavek žalobkyně na vypracování znaleckého posudku, který by vycházel z kompletního obsahu všech spisů a který by porovnal, jaký vliv měla na obsah povinnosti uložené žalobkyni činnost společnosti Femme Plus, za zbytečný. ČIŽP shromáždila podklady, na základě kterých bylo možné dovodit, že obsah retenční nádrže byl prostřednictvím společnosti Femme Plus částečně odstraněn a společnost Femme Plus do retenční nádrže nenavázela už žádné další odpady ani odpadní vody.
42. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V. Jednání před soudem

43. Při jednání konaném dne 16. 2. 2022 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.
44. Zástupce žalobkyně stručně rekapituloval podanou žalobu a navrhl, aby jí soud vyhověl. Shrnl, že v roce 2017 žalobkyně, protože neměla prostředky na to retenční nádrž zlikvidovat, prodala prostřednictvím smlouvy o koupi závodu areál společnosti Witkombe, která později - zřejmě z důvodu návaznosti - změnila svůj název na Femme Plus. Součástí prodeje byla i dohoda o tom, že kupní cena bude ponížena o povinnost zlikvidovat obsah retenční nádrže, k čemuž se společnost Femme Plus zavázala. O tom všem ČIŽP věděla, smlouvu o koupi závodu měla k dispozici již v průběhu jejího uzavírání. ČIŽP proto konstatovala, že od prodeje závodu v roce 2017 povinnost odstranit obsah retenční nádržení přechází na společnost Femme Plus, se kterou následně jednala a vedla několik správních řízení. Se žalobkyní ČIŽP od roku 2017 nijak nejednala. Nepovažovala ji za účastníka žádného správního řízení, nedoručovala jí žádné podklady, nenechávala ji nahlédnout do správních spisů. Žalobkyně neměla ani vstup do areálu. Pod dohledem ČIŽP někdy v roce 2018, když už téměř byl obsah retenční nádrže zlikvidován, společnost Femme Plus navezla nelegálně do areálu desetitisíce tun nového nebezpečného odpadu. Jakmile to ČIŽP zjistil, začal situaci se společností Femme Plus řešit, dokonce jí uložil pokutu za to, že nesplnila svoji povinnost odstranit obsah retenční nádrže, zakázal ji v areálu dál podnikat atd. Poté, co na začátku roku 2019 společnost Femme Plus skončila v úpadu, někomu z ČIŽP zřejmě došlo, že to pro ně může být problém a vzpomněli si, že někdy v roce 2017 zde vystupovala i žalobkyně, a začali po ní vymáhat tutéž povinnost, za jejíž nesplnění uložili společnosti Femme Plus sankci. Navíc částka, kterou ČIŽP uložila žalobkyni zaplatit, vůbec nereflektuje skutečnost, že dva roky v areálu působila společnost Femme Plus, obsah retenční nádrže nejdříve odstraňovala a následně do ní nelegálně navezla desetitisíce tun nebezpečného odpadu.
45. Žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a obsah svého vyjádření k podané žalobě a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Konstatoval, že Femme Plus není právním nástupcem žalobkyně, proto na ni povinnost dle § 42 odst. 3 vodního zákona nepřešla.
46. Žalovaný nečinil spornými žalobkyní navržené důkazy, které označila ve svých podáních a které nejsou obsahem správního spisu. Soud proto tyto listiny neprováděl a při přezkumu napadeného rozhodnutí z nich stejně jako ze spisového materiálu vycházel.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

47. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „s. ř. s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
48. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
49. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
50. Podle § 42 odst. 1 vodního zákona „*K odstranění následků nedovoleného vypouštění odpadních vod, nedovoleného nakládání se závadnými látkami nebo havárií (dále jen "závadný stav") uloží vodoprávní úřad nebo Česká inspekce životního prostředí tomu, kdo porušil povinnost k ochraně povrchových nebo podzemních vod (dále jen "původce"), povinnost provést*

opatření k nápravě závadného stavu (dále jen "opatření k nápravě"), popřípadě též opatření k zajištění náhradního odběru vod, pokud to vyžaduje povaha věci. Náklady na provedení opatření k nápravě nese ten, jemuž bylo opatření k nápravě uloženo. Pokud ten, komu byla uložena opatření, je neplní a hrozí nebezpečí z prodlení, zabezpečí opatření k nápravě vodoprávní úřad nebo Česká inspekce životního prostředí na náklady původce. Za původce závadného stavu se považuje ten, kdo závadný stav způsobil. Pokud k havárii došlo v důsledku zásahu Hasičského záchranného sboru České republiky nebo jednotek požární ochrany, nepovažují se za původce havárie, jestliže k zásahu použili přiměřených prostředků."

51. Podle § 42 odst. 3 vodního zákona „*Povinnosti plynoucí z opatření k nápravě uloženého původci závadného stavu podle odstavce 1 nebo nabyvateli majetku podle odstavce 2 přecházejí na jejich právní nástupce*“.
52. Podle § 108 odst. 1 správního řádu „*Vůči jinému než vůči tomu, jemuž byla exekucním titulem uložena povinnost nepeněžitěho plnění a je uveden v exekucním titulu, může exekucní správní orgán vydat exekucní výzvu nebo nařídit exekuci a v nařízené exekuci pokračovat, jen jestliže je prokázáno, že na něj přešla nebo byla převedena nepeněžitá povinnost*“.
53. Podle § 108 odst. 2 správního řádu „*Přechod nebo převod nepeněžitě povinnosti či práva se prokazuje jen listinou vydanou správním orgánem, soudem nebo notářem anebo ověřenou orgánem příslušným podle zvláštního právního předpisu, pokud přechod nepeněžitě povinnosti nebo práva nevyplyvá přímo z právního předpisu*“.
54. Soud se předně se zabýval námitkou žalobkyně, že uzavřením smlouvy o koupi závodu došlo podle § 42 odst. 3 vodního zákona k přechodu povinnosti plynoucí z opatření k nápravě uloženého žalobkyni na společnost Femme Plus coby právního nástupce žalobkyně. Žalovaný zastával názor, že povinnost žalobkyně, jako původce závadného stavu, plynoucí jí z opatření k nápravě, kterým měla mimo jiné odstranit závadné látky z retenční nádrže na pozemku parc. č. 316/9 v k.ú. Bezděkov u Žatce, nemohla ve smyslu § 42 odst. 3 vodního zákona přejít na společnost Femme Plus, neboť tato právnická osoba není právním nástupcem žalobkyně, jelikož se jedná o odlišnou právnickou osobu a vlastnictví k nemovitostem bylo převedeno na základě smlouvy o koupi závodu.
55. Mezi účastníky není sporu o tom, že od února 2017 není žalobkyně vlastníkem areálu na adrese Bezděkov 116, 438 01 Žatec, a není tudíž ani vlastníkem retenční nádrže na pozemku parc. č. 316/9 v k.ú. Bezděkov u Žatce. Rovněž není sporu o tom, že předmětný areál (závod) nabyta na základě smlouvy o koupi závodu ze dne 15. 2. 2017 právnická osoba Witkombe Real, a.s., IČO 05630045, od 14. 4. 2017 společnost Femme Plus, a.s.
56. Je faktem, že koupě závodu se na rozdíl od přeměn obchodních korporací nedotýká právní osobnosti prodávajícího ani nelikviduje jeho majetek (likvidační podstatu), pouze se mění struktura tohoto majetku. V majetku prodávajícího tak zůstává přinejmenším pohledávka na zaplacení kupní ceny za prodej závodu. U přeměn, např. u fúze sloučením, dochází naproti tomu k zániku obchodní korporace a přechodu veškerého jmění zanikající obchodní korporace na nástupnickou obchodní korporaci. To mj. znamená, že převod závodu je nutné považovat za případ singulární a nikoliv univerzální sukcese. Prodej závodu totiž sám o sobě není přenesením veškerých práv a povinností prodávajícího na nový subjekt, ale toliko přenesením práv a povinností souvisejících s podnikem. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2013, č. j. 4 As 72/2012 – 52).

57. Je tedy nepochybné, a soud v tomto jednoznačně přisvědčuje žalobkyni, že uzavřením smlouvy o prodeji závodu se společnost Femme Plus stala singulárním sukcesorem, a tedy právním nástupcem, po žalobkyni.
58. Soud dále uzavírá, že v posuzovaném případě se plně uplatní závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 2 As 84/2008 – 131. V něm Nejvyšší správní soud mj. konstatoval: *„S ohledem na závěry výše uvedené tedy nabývá na významu posouzení možných důsledků druhého soukromoprávního úkonu – kupní smlouvy, na jejímž základě nabyla distribuční areál do svého vlastnictví společnost KD METALL (o právní relevanci tohoto úkonu není sporu). Zde je především nutno upozornit na nemožnost aplikace ustanovení § 24 odst. 3 vodního zákona na daný případ. Citované ustanovení stanoví, že povinnosti plynoucí z opatření k nápravě uloženého původci závadného stavu podle odstavce 1 nebo nabyvateli majetku podle odstavce 2 přecházejí na jejich právní nástupce. Jak patrně, případný sukcesor může být povinen provést opatření k nápravě za situace, kdy byla tato povinnost uložena jeho právnímu předchůdci. Zákon tak nepochybně sleduje předcházení situací, kdy by se povinný subjekt (například pouhou změnou právní formy) pokoušel účelově zbavit povinnosti uložené mu podle § 24 odst. 1 a 2 vodního zákona. O takový případ se však v projednávané věci nejednalo, protože společnost KD METALL byla singulárním sukcesorem po společnosti BENZINA, a. s., které žádná povinnost uložena nebyla; k podniku BENZINA, s. p. „v likvidaci“ žádný vztah prokázán není.“* Na rozdíl od případu projednávaného ve věci sp. zn. 2 As 84/2008, kde nabyvatel areálu společnost KD METALL nebyla singulárním sukcesorem po žalobci, kterému bylo uloženo opatření k nápravě (společnosti BENZINA, s. p. „v likvidaci), ale po třetí osobě (společnosti BENZINA, a. s.), s níž uzavřela kupní smlouvu, v důsledku čehož na projednávanou věc nebylo možno dle závěru NSS uplatnit postup dle § 24 odst. 3 vodního zákona, je situace v nyní projednávané věci evidentně odlišná.
59. Ustanovení § 42 odst. 3 vodního zákona nasvědčuje tomu, že závazek likvidace ekologické zátěže sleduje právní osud věci. V tomto závěru vychází soud z dikce citovaného ustanovení, které hovoří o přechodu povinnosti z opatření k nápravě, již uloženého původci závadného stavu, na jeho právního nástupce. Váže-li se tedy závadný stav k určitému majetku, pak zejména v situaci, kdy je budoucí nabyvatel věci s existencí tohoto závadného stavu seznámen při podpisu smlouvy, což společnost Femme Plus nepochybně byla, jak vyplývá ze smlouvy o koupi závodu, přechází společně s objektivně existující ekologickou zátěží na věc na nového vlastníka také povinnost tuto zátěž zlikvidovat. Tomu navíc v posuzovaném případě nasvědčuje i skutečnost, že se kupní cena areálu pohybovala výrazně pod cenou odhadní, a tedy formou slevy z kupní ceny byla kompenzována právě povinnost nového vlastníka přijmout potřebná opatření k odstranění závadného stavu na věc váznoucího. Skutečnost, že závadný stav sleduje právní osud věci, ostatně připustil i sám žalovaný, aplikaci § 42 odst. 3 vodního zákona vyloučil pouze z toho důvodu, že nabyt předsvědčení o tom, že společnost Femme Plus není právním nástupcem žalobkyně. Tento názor však není správný, jak bylo vyloženo výše v bodu 56.
60. Jak plyne i ze správních spisů vedených se společností Femme Plus, ČIŽP považoval od února 2017 až do ledna 2019 společnost Femme Plus za osobu odpovědnou za řešení zjištěných ekologických závad a vedl s touto společností řadu správních řízení. To jednoznačně plyne např. z rozhodnutí o vině Femme Plus z přestupku ze dne 6. 11. 2018, č. j. ČIŽP/44/2018/8623, v němž se uvádí: *„Z kupní smlouvy ze dne 15. 2. 2017 plyne, že organizací odpovědnou za řešení dříve zjištěných ekologických závad, jejichž odstranění je*

uloženo samostatným rozhodnutím ČIŽP je v současné době odpovědná firma Femme Plus, a.s." Dle výroku rozhodnutí o udělení sankce je obviněný, spol. Femme Plus, vinen tím, že nesplnil opatření k nápravě uložené rozhodnutím ČIŽP Ol Ústí nad Labem, které bylo vydáno dne 15. 4. 2016 pod č. j. ČIŽP/44/OOV/SR01/1512585.015/16/UVT (tedy exekučního titulu). Konkrétně neměl obviněný (Femme Plus) splnit závazný termín bodu 2, týkající se odstranění celého obsahu retenční nádrže umístěné v areálu společnosti Femme Plus na pozemku p.č. 316/9 v k.ú. Bezděkov u Žatce, tj. 31. 3. 2018, čímž porušil svoji povinnost uloženou mu rozhodnutím dle ustanovení § 112 odst. 1 písm. b) a § 42 odst. 1 vodního zákona. Za toto provinění uložil ČIŽP pokutu ve výši 250 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí o vině Femme Plus ČIŽP detailně popsal, jaká povinnost byla porušena, proč je vymáhána po společnosti Femme Plus a proč je této společnosti za nesplnění povinnosti uložena ve správním řízení sankce. ČIŽP tudíž společnosti Femme Plus uložil dne 6. 11. 2018 sankci za nesplnění povinnosti, jejíž splnění následně dne 31. 1. 2019 uložil žalobkyni. Soud zcela přisvědčuje žalobkyni, že je v rozporu se zákonem, aby správní orgán jednomu subjektu uložit sankci za nesplnění povinnosti a na jiném subjektu, s kterým navíc není vedeno správní řízení, totožnou povinnost exekučně vymáhal.

61. Vzhledem k tomu, že v daném případě nebylo možné žalobkyni uložit dle § 119 odst. 4 správního řádu povinnost zaplatit potřebné náklady ve výši 19 430 955 Kč, na základě opatření k nápravě, neboť povinnost plynoucí z opatření k nápravě přešla podle § 42 odst. 3 vodního zákona na společnost Femme Plus a napadené rozhodnutí již z tohoto důvodu nemůže obstát, bylo nadbytečné, aby se městský soud zabýval zbývajících žalobními námitkami.

VII. Závěr a náklady řízení

62. Na základě shora uvedených skutečností městský soud podle ust. § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
63. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měla plný úspěch žalobkyně, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do rukou jejího zástupce na nákladech řízení částku 20 456 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny za zastoupení advokátem v rozsahu čtyř úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, doplnění žaloby, účast na jednání) po 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, včetně čtyř režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení v rozsahu odměny za právní zastoupení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 856 Kč odpovídající této dani.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. února 2022

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu